

bies. Til Paradiset var han endnu ikke værdig, — ja nu, da han var bleven sig sit Syndefald fuldt bevidst, syntes han, at han slet ikke havde Lov til at haabe paa saa rig en Lykke. Overfor Uskyld og Hjertets Renhed maatte han slaa Øjet ned; det var hans Straf. Han maatte gaa skjult med sit Haab som Tyven med sin Lygte og turde foreløbig kun fryde sig ved Tanken om et Gensyn. Ved Afrejsen fra Kærsholm havde Hofjægermesterinden spurgt ham, om han ikke kunde tænke sig at tilbringe Julen hos dem. Og med et lille Smil havde hun tilføjet, at man vistnok ogsaa i Præstegaarden vilde blive glad ved at se ham igen.

Den første Søndag efter sin Tilbagekomst tog han ind til Byen for at gaa i Vartov Kirke. Det var en dejlig Solskinsdag, og han begav sig i god Tid hjemmefra for at kunne tilbagelægge hele Vejen tilfods. Men da han kom ind i Alleen, blev han alligevel lidt sky ved Synet af den brogede Strøm af glade Københavnere, som drog udefter for at tilbringe Søndagen i det Grønne; og ved Værnedamsvejen satte han sig ind i en Sporvogn.

Da han naaede den lille Bedesal i Løngangsstræde, manglede Klokken endnu et Kvarter i ti; ikke destomindre fandt han Salen fuld, ja overfyldt. Mens der i adskillige af Byens store Kirker prækedes for halvtomme Bænke, var